

ΛΥΡΙΚΑ**ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΩ**

Θὰ σ' ἀγαπῶ, —κι ἂν ἡ ζωὴ σκληρὰ μ' ἔχει χωρίσει
 Ἀγάπη μου ἀπὸ Σέ,
 θὰ σ' ἀγαπῶ μὲ τὴ στοργὴ πὺ δὲν μπορεῖ νὰ σβύσει
 δῶρο ἀπὸ Σέ δυὸ γράμματα κ' ἓνα δειλὸ πανσέ.
 Θὰ σ' ἀγαπῶ, —κι ἂν τὸ πικρὸ παράπονο μὲ κάνει
 στιγμὲς καὶ νοσταλγῶ
 τὴν ἡσυχία σὲ μακρινὸ κ' ἀπάνεμο λιμάνι,
 Θὰ σ' ἀγαπῶ, κ' ὡς μέλισσα τὸν πόνο θὰ τρυγῶ.

ΜΗ Μ' ΕΡΩΤΑΣ...

Μὴ μ' ἐρωτᾷς ὁ Θάνατος κοντὰ μου ἂν παραστέκει
 κ' ἂν τὸν φοβάμαι ἀλήθεια.
 Τὸ κοφτερὸ πελέκι του κ' ἂν ἄστραψε παρέκει
 δὲ μοῦ τὴ σβύνει τὴ φωτιὰ πὺ νιώθω ἐγὼ στὰ στήθια.
 Γιατὶ κ' ἂν σβύσω μιὰ φορὰ, χίλιες φορὲς θὰ ζήσω
 κοντὰ σου πρὶν πεθάνω.
 Τὸ ἐρωτικὸ χεῖλάκι Σου φτάνει νὰν τὸ φιλήσω
 γιὰ νὰ βρεθῶ κ' ἀπ' τὴ ζωὴ κ' ἀπὸ τὸν Ἄδη ἐπάνω.

ΧΕΡΙΑ

Τὰ χέρια Σου, τὰ χέρια Σου, τὰ εὐγενικά Σου χέρια,
 πὺ ἄσπρα κ' ἀπ' τὰ νερόκινα κ' ἀπὸ τὰ περιστέρια.
 Λευκὰ σὰν τὰ κατάλευκα τοῦ Αὐγούστου μεσημέρια
 τὰ εὐγενικά τὰ χέρια Σου, τὰ ἡδονικά τὰ χέρια.
 Κρίνα πὺ δὲν τὰ μάρανε χειμερινὸ δρολάκι
 τὰ χέρια Σου τ' ἀμάραντα, παρθενική μου Ἀγάπη.
 Καὶ στὴν πυράλικη ἀντηλιά τῆς νιότης μου ὑψομενά,
 —λευκὰ πανὰ στὸ πέλαγο, θαρρεῖς, ταξιδεμένα
 τὰ δυὸ σου χέρια, —ὦ, ποιά καλὴ μοῦ τᾶχει στείλει Μοῖρα
 νευρὶ ἀπὸ τόξο στὴ ζωὴ, χορδὴ ἀπὸ φῶς στὴ λύρα :

ΠΩΣ ΛΑΧΤΑΡῶ!

Μ' ἐγλύκανε τὸ γέλιο Σου καὶ μένα μιὰ φορὰ,
 τοῦ Μάρτη χελιδόνι,
 καὶ στ' ἀνθισμένα κλώνια μου πετοῦσε μὲ χαρὰ
 τὸ σπαθωτὸ φτεράκι Σου, πὺ ὅλα τὰ δυναμώνει.
 Μὰ τώρα πὺ φθινόπωρο μοῦ δέρνει τὴν καρδιά
 καὶ πέφτουνε τὰ φύλλα,
 πῶς λαχταρῶ τὴν ἡμερὴ μαρτιάτικη βραδιά
 πὺ τὸ γλυκὸ Σου λάλημα γιὰ τὴν Ἀγάπη ἐμίλα.